

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 2T/99/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617010256
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2018:3617010256.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Michala Vigaša a prísediacich Janky Pilátovej a Ing. Juliusa Podobu, v trestnej veci obžalovaného G. P., na hlavnom pojednávaní dňa 23.04.2018 takto

rozhodol:

Obžalovaný

G. P., X.. XX.XX.XXXX v Partizánskom, trvale bytom J., Č. Y. L., P. XXX/XX, t.č. ÚVV Leopoldov

je vinný, že

dňa 13.09.2017 v čase po 16.00 h v J., Č. Y. L., P., v rodinnom dome popisného čísla XXX/XX po tom, ako vyvolal roztržku, počas ktorej vulgárne nadával svojej sestre poškodenej R. P., poškodenému H. H.S. sa vulgárne opakovane vyhrážal, že ho zbije, a keď mu nedá hotovosť vo výške 30 €, tak mu poskáče po hlave a podpáli auto, tiež vykrikoval, že všetkých pozabíja, pričom následne poškodený H. H. odišiel do izby, kde sa nachádzali jeho dve maloleté deti R..H., X.. XX.XX.XXXX C. H..H., X.. XX.XX.XXXX, kde za ním prišiel obžalovaný a pravou rukou zovretou v päšť sa zahnal smerom na jeho hlavu, ale vzhľadom k tomu, že sa poškodený stihol čiastočne jeho úderu vyhnúť, zasiahol ho len mierne nad obočím ľavého oka, následne po vzájomnej roztržke medzi obžalovaným a poškodeným začal obžalovaný opätovne vykrikovať, aby poškodený H. H. išiel za ním, a vyhrážal sa mu, že ho zabije a že mu poskáče po hlave, čím vyvolal u poškodeného H. H.A. dôvodnú obavu o svoj život, a zdravie a život jeho družky a ich maloletých detí, že svoje vyhrážky naplní, preto poškodený H. H. telefonicky na číslo 158 kontaktoval políciu, keďže páchatel neprestal s vyhrážkami, pričom uvedeným konaním nebolo poškodenému spôsobené žiadne zranenie,

teda:

inému sa vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu,

čím spáchal:

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej Tr. zák.)

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

V trestnej veci obžalovaného bola podaná prokurátorom Okresnej prokuratúry v Partizánskom dňa 11.12.2017 na tunajší súd obžaloba č.k. Pv 377/17/3305-40 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. s § 127 ods. 4, ods. 5 Tr. zák., na skutkovom základe, že dňa 13.09.2017 v čase po 16.00 h v J., Č. Y. L., P., v rodinnom dome popisného čísla XXX/XX po tom, ako vyvolal roztržku, počas ktorej vulgárne nadával svojej sestre poškodenej R. P., s ktorou v tom čase žil v spoločnej domácnosti, uviedol jej priateľovi poškodenému H. H., s ktorým v tom čase žil v spoločnej domácnosti, že keď neodíde z domu, tak mu poskáče po hlave a vulgárne sa mu vyhrážal, že ho zbije, a keď mu nedá zajtra hotovosť vo výške 30 €, tak mu poskáče po hlave a vulgárne sa mu vyhrážal, že ho zbije, pričom následne poškodený H. H. odišiel do izby, kde sa nachádzali jeho dve maloleté deti R..H., X.. XX.XX.XXXX C. H..H., X.. XX.XX.XXXX, kde za ním prišiel obvinený a pravou rukou zovretou v päšť sa zahnal smerom na jeho hlavu, ale vzhľadom k tomu, že sa poškodený stihol čiastočne jeho úderu vyhnúť, zasiahol ho len mierne nad obočím ľavého oka, následne po vzájomnej roztržke medzi obvineným a poškodeným začal obvinený opätovne vykrikovať, aby poškodený H. H. išiel za ním, a vulgárne sa mu vyhrážal, že ho rozbije a že mu poskáče po hlave a taktiež kričal, že ich do rána všetkých pozabíja, čím vyvolal u poškodeného H. H. a poškodenej R. P. dôvodnú obavu o svoj život a zdravie a zdravie a život ich maloletých detí, že svoje vyhrážky naplní, preto poškodený H. H. telefonicky na číslo 158 kontaktoval políciu, keďže páchatel neprestal s vyhrážkami, následne telefonicky kontaktovala na číslo 158 políciu aj poškodená R. P., pričom uvedeným konaním nebolo poškodeným spôsobené žiadne zranenie.

Súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č.k. 2T/99/2017-219 z 15.01.2018, proti ktorému podal odvolanie prokurátor. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 3To/15/2018-246 zo 07.03.2018 rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil na prejednanie v potrebnom rozsahu a opätovné rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že sú pochybnosti o jasnosti a úplnosti skutkových zistení súdu, skutkové zistenia musia jednoznačne vyplývať z dokazovania pričom pri skutkových zisteniach súd nedospel k správnym záverom, úlohou súdu má byť aj zaoberanie sa námietkami prokurátora.

Súd doplnil dokazovanie opäť o výsluch poškodených k rozhodným skutočnostiam a opätovne vec skutkovo a právne posúdil aj v zmysle § 327 Tr. por. nasledovne.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodených R. P., H. H.C., R. H. P. C. K. P., prečítaním záverov znaleckého posudku znalca z odvetvie psychiatria, prečítaním zápisníc o konfrontáciách, ostatných listinných dôkazov a pripojených spisov bol zistený tento skutkový stav.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní nevyužil právo vyjadriť sa podľa § 257 ods. 1 Tr. por. Vypovedal ku skutku, pričom sa doznal k tomu, že použil hrozby smrťou voči sestre a jej druhovi, avšak nie je pravdou, že by svojím konaním naplnil zákonné znaky zločinu vydierania, pretože si násilím nevynucoval vrátenie sumy 30,-€ za skriňu. Ku skutku uviedol podrobnejšie, že hrozil sestre a jej druhovi H. H. zabitím, povedal mu že mu poskáče po hlave, nemyslel to však vážne. Chcel len aby mu vrátil 30,-€ za skriňu, ktorú mu zničili, nevynucoval si vrátenie peňazí hrozbami, hrozbami len reagoval na to, že ho poškodený ignoroval, ba sa uškrnul. Nespojil pýtanie peňazí a hrozby do jednej vety, takto si to len vykladal poškodený. Sestra mu povedala, že mu peniaze nedá, že oni s tým nič nemajú. Predchádzalo tomu, že mu poškodený odmietol pomôcť, keď chcel aby po neho deň pred skutkom prišiel autom a doviezol do miesta bydliska. Už vtedy sa rozčúľil a písal výhražné správy na aplikácii Messenger sestre, kde chcel aby z domu poškodený odišiel. Priamo vyhrážkam v dome predchádzala aj slovná potýčka s rodičmi pre jeho osobné veci. Poškodenému vytykal to, že kvôli nemu musel odísť z rodičovského domu, pretože v dome jeho rodičov býva poškodený so sestrou obžalovaného, ktorá je jeho družkou, že ho rodičia uprednostnili, napriek tomu, že poškodeného vyhodil vlastný otec z domu. Poškodený nereagoval, to obžalovaného rozčúľilo, tak sa mu začal vyhrážať, že ho zabije aj mu poskáče po hlave. Obžalovaného sestra sa len zastávala poškodeného. Poškodenému nadával, vyhrážal sa že ich pozabíja, aby išli z

domu preč, že tam chce on bývať, hoci to vtedy ani nechcel, prišiel si len vybaviť občiansky preukaz. Potom aj za poškodeným išiel do izby, chcel ho odtiahnuť preč, aby si to vybavili nie pred deťmi, nie je pravdou, že by ho udrel. Rozčúlilo ho že ho poškodený ignoroval. Rodičia a sestra ho odtiahli do kuchyne, odkiaľ poškodenému tiež nadával a vyhrážal sa že ho zabije a poskáče mu po hlave, vyzýval ho na bitku. K osobnému stavu uviedol, že bol pred vzatím do väzby zamestnaný, má s družkou dve maloleté deti. V záverečnej reči aj využijúc právo posledného slova svoje správanie oľutoval, zotrval však na tom, že nikoho nevydieral. Uviedol, že so sestrou a jej druhom žil v dome rodičov asi mesiac a pol - dva mesiace, asi v januári až februári 2017, kedy tam žil so svojou družkou a deťmi, v tom čase však chodievali poškodení k rodičom poškodeného na víkendy. Prispieval do domácnosti tak, že dával peniaze jeho matke ako príspevok na jedlo. S poškodenými bol aj v Írsku asi do februára 2016 bývali však v odlišných mestách.

Poškodená R. P., sestra obžalovaného a družka poškodeného uviedla, že deň pred skutkom obžalovaný telefonoval, aby ho poškodený H. H. prišiel dovieť z Trnavy čo ten odmietol, keď sa obžalovaný začal vyhrážať poškodenému, že keď nepríde, tak mu poskáče po hlave, tak mu už neodpovedali alebo nezdvihli telefón, potom volal opakovane jej, poškodenému alebo matke. Na druhý deň, keď prišiel okolo 16-tej hodiny, začali hádky kvôli jeho veciam najprv s matkou, potom im začal vyčítať, že mu rozbili skriňu, pričom im to on sám dávnejšie dovolil. Chcel za ňu peniaze, povedal, že majú dať peniaze dnes alebo zajtra, lebo že im poskáče po hlave. Ona mu povedala že mu nedá, že to dovolil. Mala dojem, že by ju napadol aj fyzicky, keď sa mu vzoprela. Potom sa zamkla, aby mala pokoj, vie o bratovej povahe. Ako odomkla, chcel kľúč vyhodiť z okna. Neskôr uviedla, že jej sa nevyhrážal, stále útočil do H., že mu poskáče po hlave, hrozil smrťou. Hádal sa s mamou, kričal, že ho rozkope. Odišla vešať bielizeň, vtedy obžalovaný vbehol do izby, kde bol poškodený s deťmi, počula syna plakať. Videla že G. chce H. dať päšťou, uhol sa, už tam boli rodičia, rozdelili ich. Obžalovaný išiel do kuchyne s rodičmi, stále hulákal, že mu poskáče po hlave aj hrozil smrťou. Povedala, nech poškodený zavolá policajtov, potom aj ona volala lebo nechodili. Na návrh prokurátorky bola prečítaná časť výpovede z 14.09.2017, kde uviedla, že G. v kuchyni neustále vykrikoval, H. za ním ale nešiel, obžalovaného krotil otec. Vravel, že H.Ú. zbije i pred deťmi ak mu nedá 30,-€ rozkope mu hlavu, povedal, že ich všetkých pozabija, čo vravel na ňu a H.. Jej obava spočívala v tom, aby sa nepochytil s jej priateľom. Na otázku predsedu senátu, či nejaké hrozby použil aj voči nej povedala, že nie, že to bolo všeobecné, ale najmä to všetko smerovalo na H.. Keď pýtal 30,-€ od H. a hrozil mu smrťou, nehovoril mu to do očí, vykrikoval, pričom behal medzi obývačkou a detskou izbou a poškodený bol v detskej izbe. K spoločnému bývaniu uviedla, že spolu s poškodeným a obžalovaným a ešte jednou osobou bývali aj v Írsku, kde sa štyria skladali na nájom, v Írsku boli asi rok od roku 2015. V domácnosti, kde sa stal skutok s nimi býval spolu s družkou asi 5-6 mesiacov, potom išiel do Senca, uviedla mesiace február, marec rok nevedela uviesť. Tiež uviedla, že sa naspäť vrátil bývať v deň skutku.

Na hlavnom pojednávaní dňa 23.04.2018 uviedla, že ona strach z obžalovaného nemala, on hrozby mieril v podstate na priateľa, prítomná však bola ona aj deti. Ona mu povedala, že mu peniaze nedá. Vykrikoval, že chce vidieť peniaze do zajtra, lebo poškodeného zbije viackrát to zopakoval. Vykrikoval z kuchyne. Potom sa pochytili v izbe. V tej chvíli mala strach, ale skôr o H.. Najprv volal H. políciu, lebo nadávky a vykrikovanie že ho zbije, nech ide von, nech sa neschováva za ňu, pokračovali stále. Prokurátorka prečítala časť výpovede poškodenej z prípravného konania zo 14.09.2017 na č.l. 101, kde poškodená uviedla, že: "G. v kuchyni neustále vykrikoval na H., aby išiel za ním a neschovával sa, že sa ide s ním biť. H. ale nešiel za ním. G. C.le vykrikoval, že ho rozjebe pred deťmi, že ak mu nedá 30 eur rozkope mu hlavu, nech sa za mňa neschováva a stále to stupňoval. Otec G.Y. krotil, lebo chcel ísť za nami do izby. Vravel, že H. zbije i pred deťmi, povedal, že nás všetkých pozabíja. Myslím, že to vravel na mňa a H.. Na rodičov nie, to patrilo im lebo konflikt bol len s ňou a H.. Ona mala strach, že to je schopný spraviť, preto volala policajtov ale im to trvalo." Na otázku obhajoby ďalej uviedla, že H. bol počas incidentu v izbe, pri vykrikovaní priamo nebol, bolo to však počuť. Nevie či vyhrážku adresoval jej ale H. isto.

Poškodený H. H., druh sestry obžalovaného R. P. uviedol, že ho obžalovaný žiadal o dovoz, čo on odmietol, potom sa obžalovaný mu vyhroził, keď nepríde, že mu podpáli auto. Keď mu už poškodený nedvíhal telefón, napísal výhražnú SMS na telefón družky R., potom už obžalovaný nepísal. Na druhý deň prišiel domov, incident začal okolo 16-tej hodiny, hádal sa s rodičmi pre uteráky a iné veci, stupňovalo sa to, potom sa zameral na R. a na neho. Potom začal riešiť skriňu, aby mu ju zaplatili, tú skriňu si od nich kúpil predtým. Povedal, že ak mu nedá 30,-€ zbije ho, podpáli auto poskáče mu po hlave, toto

hovoril opakovane. Medzitým sa hádal s rodičmi. Začal vykrikovať, že ich všetkých do radu pozabíja. Vyhodil kľúč z okna. Družka keď išla vešať prádlo, prišiel za poškodeným, že je to kvôli nemu a pravou rukou v pästi šuchol obočie, lebo sa poškodený uhol. Aj do očí mu povedal, že ak mu nedá 30,-€ tak ho zabije, predtým ako ho napadol. Obžalovaný sa na neho vrhol. Rodičia a R. ich oddeľovali. Poškodený za sebou zavrel dvere, opakovali sa vyhrážky, že mu poskáče po hlave, vyzýval ho ísť sa biť, hrozil mu smrťou. Volali políciu, obžalovaný sa snažil dobíjať do izby. Hrozby obžalovaného začal brať vážne, až keď vkročil do izby. Necítil sa nútený vyhovieť obžalovanému, nechcel mu pomáhať. Hrozby bral vážne, lebo jeho správanie zažil aj v Írsku. Obžalovaného ignoroval, neodpovedal ani na vyhrážky. Poškodený žil v čase skutku s poškodenou R. P. v spoločnej domácnosti u rodičov obžalovaného a družky. S obžalovaným žili spolu v Írsku, aj potom ako sa vrátili domov. Obžalovaný s priateľkou a deťmi aj s poškodeným a družkou bývali s nimi, potom odišli, striedalo sa to. U rodičov obžalovaný pravidelne nájom neplatil, viac od rodičov pýtal, ako dal. Nemali spoločné účty. Z Írska sa vrátili v 2015, obžalovaný sa vrátil neskôr. Po príchode z Írska asi pred tromi rokmi žil obžalovaný asi pol roka s družkou spolu s poškodenými u rodičov obžalovaného. V roku 2017 žili spolu maximálne týždeň - dva. Na návrh prokurátorky bola prečítaná časť výpovede poškodeného z 14.09.2017, kde uviedol, že obžalovaný vravel, že chce od neho 30,-€ za skriňu do zajtra, lebo ak mu to nedá tak ho zbije, poskáče po hlave, rozbije auto. Neskôr spomenul vyhrážku, že ich do rána všetkých pozabíja, a ak mu so R. nedajú peniaze za skriňu tak ich vyhodí z domu. Na návrh obhajoby bola prečítaná časť výpovede poškodeného z konfrontácie s poškodeným, kde tento neuviedol, že by sa mu obžalovaný vyhrážal tvárou v tvár ujmu, ak mu nezaplatí, čo odôvodnil na pojednávaní tým, že to zabudol uviesť.

Na hlavnom pojednávaní dňa 23.04.2018 uviedol, že hrozby obžalovaného sa týkali najskôr poškodeného, chcel peniaze inak ho ubije, podpáli mu auto. Potom keď nabehol vravel, že pozabíja všetkých. On na jeho konanie dovtedy nereagoval, ignoroval ho. Až keď vošiel do izby začal si ho všímať, potom ho obžalovaný napadol a začal vykrikovať aby išiel von. Potom kričal aj z obývačky, chcel sa dostať do izby, bránili mu v tom rodičia. Jeho agresivita však stúpala, mal za to, že keby nevolá políciu došlo by ku konfliktu.

Svedkyňa K. P., matka obžalovaného uviedla, že konflikt bol kvôli skrini obžalovaného. Z dôvodu rozporov vo výpovedi bola na návrh prokurátorky čítaná časť výpovede poškodenej z 31.10.2017, kde uviedla, že obžalovaný poškodenému povedal, aby doniesol 30,-€ do druhého dňa, lebo mu inak poskáče po hlave, sama obžalovaného upozornila, že tak nemá hovoriť. Poškodený bol ticho v izbe s deťmi, obžalovaný v kuchyni, kričal. Dcéra R. mu povedala, že peniaze nedostane. Potom vběhol do izby a skočil do H.Ú., zahnal sa rukou, svedkyňa s manželom ho odtrhli. Dcéra potom príbehla až potom, vtedy už boli od seba. H. potom volal políciu. Svedkyňa sa obžalovaný nehrozil, kričal, že do rána "vás pozabíjam". K spolužitiu sa nevedela jednoznačne vyjadriť a ustáliť určito a datovať obdobie, kedy obžalovaný s nimi žil, len uvádzala, že s nimi býval aj s družkou asi pol roka, čo opakovane datovala na rôzne obdobia aj do roku 2017 aj skôr. Žil u nich aj s družkou neskôr krátko aj bez nej. Obžalovaný jej prispieval na domácnosť podľa toho ako mal peniaze, s poškodenými nehospodáril.

Svedok H. P., otec obžalovaného uviedol, že konflikt začal pre veci obžalovaného, najmä pre skriňu, obžalovaný mal predtým vypiť aj pol fľaše vína. Výčitky smeroval na poškodeného H. H.. Poškodenému povedal, že ak mu nedá peniaze tak ho zabije a zotrval na výpovedi z prípravného konania, ktorá bola prokurátorkou na odstránenie rozporov prečítaná v spornej časti. Aj dcére povedal, že ju zbije. Keď utekal do izby, kde bol poškodený a skočil na neho, tak ho odtiahol. Aj následne poškodenému nadával a chcel sa biť. K spolužitiu v roku 2017 uviedol, že u nich žil asi dva mesiace po výkone trestu aj s družkou a deťmi niekedy na začiatku roku. Potom už u nich nebýval.

Z prečítaných zápisníc o konfrontáciách medzi obžalovaným a poškodenými z 23.10.2017 č.l. 62-73 súd zistil, že poškodení aj obžalovaný zotrvali na svojich verziách s výnimkou popisu skutku, ako je obžalovaným a poškodenými uvedený vyššie. Poškodený H. H. pri konfrontácii neuvádza, že by ho obžalovaný vydieral tvárou v tvár, ale že bol poškodený s deťmi v izbe a obžalovaný behal medzi kuchyňou a obývačkou. Poškodený sa na výzvy obžalovaného aj chcel ísť biť, ale družka ho zastavila a od toho upustil. Poškodená R. P. zas uvádzala, že im obžalovaný vravel, že ak mu nedajú 30,-€, tak im poskáče po hlave. Tiež uvádzala, že nepočula, že by sa obžalovaný vyhrážal zabitím, len to bolo v správe.

Z podľa § 268 ods. 2 Tr. por. prečítaného znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatria z 09.11.2017 na č.l. 111-125 súd zistil, že obžalovaný v čase spáchania trestného činu netrpel duševnou poruchou, ktorá by mala vplyv na jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. V čase skutku sa odštal do vystupňovaného afektu hnevu z dôvodu súhry viacerých negatívnych udalostí zažitých bezprostredne pred skutkom (prepustenie z práce, problémy počas cesty a neprimerané trvanie cesty spojené s únavou, doma mu vyhodili veci), čo v kombinácii s abnormnou štruktúrou osobnosti viedlo k slovnej agresivite a malo vplyv na jeho ovládacie schopnosti, ktoré boli znížené vo forenzne nevýznamne zníženej miere. Nejednalo sa o patický afekt. Znalec nenavrhol žiadny druh ochrannnej liečby. Z psychiatrického hľadiska pobyt obžalovaného na slobode nie je nebezpečný.

Z úradného záznamu zasahujúcej hliadky OOPZ Partizánske z 13.09.2017 na č.l. 126 vyplýva, že sa mali v čase príchodu hliadky všetci obyvatelia rodinného domu hádať. Oznamovateľ - poškodený s priateľkou pôsobili ustráchaným a nepokojným dojomom.

Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX katastra nehnuteľností, Okres Partizánske, obec J., KÚ Y. L., na č.l. 127 vyplýva, že vlastníckmi rodinného domu, kde sa stal skutok, sú rodičia obžalovaného.

Podľa predloženej fotodokumentácie na č.l. 128, aj podľa vyjadrenia obžalovaného a poškodenej ide o správy zaslané dňa 12.09.2017 poškodenej, kde sa obžalovaný vulgárne vyjadruje na adresu prijímateľa, určitej osobe mužského pohlavia hrozí zabitím.

Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MVSR č.l. 146-147 obžalovaný bol do spáchania skutku štyrikrát postihnutý za rôzne priestupky predovšetkým proti občianskemu spolunažívaniu (skutok z 10.01.2017, 1.1.2013)

Podľa odpisu z registra trestov a pripojených spisov, obžalovaný bol doposiaľ sedemkrát súdne trestaný za úmyselnú trestnú činnosť, naposledy rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T/28/2017-159 zo 17.05.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/65/2017-172 z 05.09.2017 právoplatným 05.09.2017, pre spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody na 7 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Poškodenými v uvedenej veci boli rodičia obžalovaného a skutok sa stal 1.12.2016. Trestným rozkazom sp. zn. 1T/79/2016 z 08.12.2016 právoplatným 09.03.2017 bol odsúdený pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na trest odňatia slobody na 3 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Skutok sa stal 26.07.2016. Trest vykonal 15.06.2017. Obžalovaný je trestne stíhaný aj vo veci vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 2T/25/2017, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. c/, § 127 ods. 4 Tr. zák. Súd rozsudkom z 08.11.2017 rozhodol vo veci samej, pričom je podané odvolanie vo výroku o treste obžalovaným aj prokurátorom. Prečin nebezpečného vyhrážania (skutok 2) spáchal 30.10.2016 a dopustil sa ho voči bratovi H. P.. Z pripojených spisov s spisu v tejto veci vyplýva, že obžalovaný bol vo väzbe či výkone trestu od 07.02.2017 - 15.03.2017 (2T/25/2017), od 15.03.2017 do 15.06.2017 (1T/79/2016), od 13.09.2017 - 25.09.2017 (2T/99/2017), od 25.09.2017 -28.12.2017 (1T/28/2017) a od 28.12.2017 následne bol vzatý do väzby v tejto veci a dňa 19.04.2018 preradený do výkonu trestu vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/25/2017.

Obhajoba má za to, že obžalovaný svojím konaním nenaplnil zákonné znaky zločinu vydierania, ale je ho možné právne posúdiť ako prečin nebezpečného vyhrážania, pričom nemožno sa stotožniť ani s posudzovaním poškodených ako osôb žijúcich v spoločnej domácnosti, pretože nebolo preukázané, že boli splnené podmienky uvedené v § 115 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 115 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ), domácnosť tvoria fyzické osoby, ktoré spolu trvale žijú a spoločne uhradzujú náklady na svoje potreby.

Prokurátorka zotrvala na podanej obžalobe a právnej kvalifikácii, navrhla uložiť obžalovanému nepodmienečný trest podľa upravenej trestnej sadzby za prevahu priťažujúcich okolností.

Po doplnenom dokazovaní a postupe podľa § 327 Tr. por. tak prokurátorka ako aj obhajoba zotrvala na pôvodných prednesoch.

Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, vychádzajúc zo zásady "v pochybnostiach v prospech obžalovaného" dospel súd k záveru, že bez dôvodných pochybností nebolo možné považovať vinu obžalovaného za preukázanú, pokiaľ ide o skutok právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. s § 127 ods. 4, ods. 5 Tr. zák., pričom skutok súd právne posúdil ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

Súd skutkovú vetu upravil z prihliadnutím na závery dokazovania poukazujúc na zásadu uvedenú vyššie a zachovanie totožnosti skutku.

Súd skutok právne neposúdil ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. Hoci súd považuje za preukázané, že obžalovaný skutočne použil hrozbu fyzickou ujmom poškodenému, buďto priamo v jednej vete, alebo bezpochyby v súvislosti s dožadovaním sa zaplata sumy 30,-€ za zničenú skriňu, skutok nemožno rozdeliť účelovo na jednotlivé slovné spojenia a tieto posudzovať osamotene a podrobovať ich skúmaniu či zodpovedajú zákonnej definícii toho či oného trestného činu, ale skutok je potrebné právne posúdiť ako celok. Čo chcel páchatel dosiahnuť a aký účinok jeho konanie malo. Obžalovaný najskôr deň pred skutkom vyčítal poškodenému, že mu odmietol pomôcť s odvozom, už tam sa prejavila jeho prchká povaha, ako vyplýva z výpovedí aj elektronickej komunikácie. Na druhý deň po príchode domov začal rodine vyčítať ako naložili s jeho vecami, jeho agresivita sa vystupňovala, najskôr v podobe hádok s rodičmi, výčitiek, ktoré sa zamerali na hlavný cieľ a to poškodeného, na ktorom si vybíjal zlosť z toho, že v domácnosti býva a rodičia ho pred ním uprednostnili. Vyhrážania sa dopustil už v podobe správ, ktoré nie sú predmetom obžaloby a ešte ani nedosahovali závažnosť trestného činu, poškodený aj jeho družka ho ignorovali. Sám poškodený uviedol, že mal obavy až keď sa ho obžalovaný pokúsil napadnúť v izbe, aj to mal strach najmä o deti a družku, temer prijal výzvu pobiť sa s obžalovaným. Dovtedy obžalovaného ignoroval, hoci tento po ňom chcel 30,-€ a hrozil sa mu poskákaním po hlave, čo je zrejme pre obžalovaného špecifické slovné spojenie. Tiež poškodená obžalovanému odpovedala, že peniaze mu nedá a súd má aj za to, že obžalovanému aj povedali, že oni jeho skriňu nezničili. Obžalovaný však na to nedbal, pretože ho provokovala poškodeného ignorácia jeho osoby. Na to nasledovali vyhrážky smrťou, podpálením auta a podobne, pričom súd poukazuje na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, týkajúce sa tiež osôb blízkych obžalovanému. Obžalovaný má sklony vytvárať spory a tieto riešiť agresívne práve vyhrážkami, ba fyzickým násilím. Súd teda považuje za preukázané, že obžalovaný spáchal prečin nebezpečného vyhrážania, pretože inému sa vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom (škodou na majetku) takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, dôvodná obava spočívala v skúsenostiach poškodeného so správaním obžalovaného a najmä tým, že svojim vyhrážkam dal váhu tým, že sa poškodeného pokúsil napadnúť. Správanie obžalovaného však nemožno právne posúdiť ako vydieranie, pretože je zřejmé, že na pohľadávku voči poškodenému obžalovaný vôbec nedbal, išlo mu o poškodeného ako takého, pohľadávka vôbec neexistovala - keďže jednak súhlasil so zničením skrine, a aj poškodení mu povedali, že ju nezničili oni, ani sám poškodený necítil žiadne donútenie zo strany obžalovaného, aby sa mu podvolil, ba jeho družka - sestra obžalovaného mu bola schopná a aj sama odporovala. Samotný priebeh skutku tak ako je uvedený v skutkovej vete rozsudku súd upravil prihliadnuc na rozpory vo výpovediach v styčných bodoch, ktoré sa javia byť zhodné vychádzajúc z výpovedí obžalovaného, poškodených a svedkov, či konfrontácií, pričom sa nedá nepoukázať na nie nepatrne rozdielnu interpretáciu deja v podaní každého z prítomných osôb. Na právnu kvalifikáciu by už nemalo žiaden vplyv, či niektorú z hrozieb predniesol obžalovaný skôr či neskôr, či použil aj nejakú inak formulovanú hrozbu.

Súd poškodeného H. H. nepovažuje za osobu obžalovanému blízku - ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti, pretože nebolo preukázané jednak to, že by obžalovaný vôbec v čase skutku žil v dome s rodičmi a poškodeným a jeho družkou, pričom možno aj s prihliadnutím na extrémne odlišné časové zaradenie spolužitia v podaní svedkov či poškodených, a dobu v ktorej bol vo výkone trestu či väzbe považovať za preukázané, že v roku 2017 zdieľal len krátkodobé, najviac mesiac či dva zrejme v januári začiatku februára 2017, spoločné bývanie s poškodenými v domácnosti. Z dokazovania je na viac zřejmé len to, že aj v tomto čase obžalovaný žil s poškodenými v jednom dome, domácnosť

viedli rodičia, ktorým deti prispievali na domácnosť, každý mal svoju izbu. Súd má za to, že osoba, ktorá žije alebo žila v spoločnej domácnosti by mala byť blízkou najmä preto, že páchatel s touto osobou domácnosť, a to dlhodobo vytváral aj prihladnuc na definíciu uvedenú v § 115 OZ. Obžalovaný nežil s poškodeným dlhodobo, ale len krátke obdobie (hoci boli uvádzané skoršie obdobia, keď žil obžalovaný u rodičov s družkou či spolu s poškodeným v Írsku, tomuto spoločnému bývaniu už odporuje aj časové hľadisko a chýbajúca príčinná súvislosť), neuhrádzali spoločne náklady na svoje potreby - každý prispieval rodičom obžalovaného na bývanie, nebolo preukázané, že by si finančne vypomáhali. Preto súd poškodeného nepovažuje za osobu obžalovanému blízku a uznal obžalovaného vinným len v rozsahu právnej kvalifikácie podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/113/2017-214 z 27.11.2017, kde "vychádzajúc z okolností celého prípadu najmä z vyhrážok obžalovaného adresovaných poškodenej, ktoré boli vyslovené práve v tých prípadoch, keď zistil z jej strany nedostatky v starostlivosti o ich maloletého syna, spočívajúce okrem iného aj vo vzniknutých zdravotných problémoch, keď maloletý trpel, dospel k záveru, že konanie obžalovaného nenaplnilo znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania, objektom ktorého je slobodné rozhodovanie človeka, nešlo v tomto prípade o typické vydieranie, tak ako to má na mysli ustanovenie § 189 Tr. zák., nútenie iného, aby niečo konal, čo nechce. Konaním obžalovaného spočívajúcim vo vyhrážkach voči poškodenej zabitím, resp. inými ujмами, ak sa nebude riadne starať o syna, urobené v úmysle napraviť jej lajdáckosť, podľa názoru odvolacieho súdu naplnil skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák."

Znakom skutkovej podstaty trestného činu nie je len subjekt, subjektívna a objektívna stránka, ktorú by v tomto prípade obžalovaný svojím konaním naplnil už len spojením akejkoľvek podmienky, ktorú musí poškodený splniť, pod hrozbou ujmy, ale aj objekt - chránený záujem, ktorý obžalovaný ohrozil. Je zrejmé, že daný skutok je prípadom domáceho násillia, kde poškodeného a jeho družku primálo konať, ohlásiť trestnú činnosť stupňujúce sa agresívne správanie obžalovaného voči poškodenému a hrozba z ujmy na zdraví. Objektom tohto trestného činu nebolo slobodné rozhodovanie človeka - nik ani poškodený ani jeho družka - sestra obžalovaného, sa necítili byť nútení vyhovieť obžalovaného požiadavke zaplatiť 30,-€, ignorovali ju. Objektom, ktorý bol ohrozený bola ochrana pokojného občianskeho spolunažívania pred hrubým narušením takým konaním, ktoré vzbudzovalo dôvodné obavy o život a zdravie - obžalovaný hrozil fyzickou ujmou ba i napadol poškodeného.

Je potrebné uviesť, že sestra obžalovaného, poškodená R. P., tak voľne popisujúc priebeh skutku, ako aj na priamo položené otázky na hlavnom pojednávaní odpovedala tak, že na je adresu obžalovaný žiadne hrozby nepoužil. Obžalovaný verbálne a napokon aj pokusom napadnúť atakoval poškodeného - druhu poškodenej, o ktorého mala strach. Hoci aj sám obžalovaný uviedol, že sa hrozil smrťou aj poškodenej a aj táto sama uviedla, že obžalovaný vykrikoval že "ich" pozabíja, je zrejmé, že obžalovaného správanie, pokiaľ ide o slovný prejav obžalovaného, ako reálne ohrozenie seba samej nepovažovala. Zavrela sa do izby, aby mala pokoj, obžalovanému oponovala, keď chcel peniaze, pozná jeho povahu. Jedinú hrozbu, ktorú uviedla voči sebe bol jej "dojem", že by ju obžalovaný bol schopný fyzicky napadnúť, keď mu oponovala, keby tam neboli rodičia. Je zrejmé, že vo vzťahu k poškodenej nie sú naplnené zákonné znaky ani len prečinu nebezpečného vyhrážania, keďže sama poškodená žiadne slová nepocitovala ako hrozbu a ani nebolo preukázané, že by sa ju obžalovaný snažil fyzicky napadnúť, ani vydierania, keďže poškodená sama považovala správanie obžalovaného ako útok len voči poškodenému H. H.. Pokiaľ poškodená konanie obžalovaného nepocitovala ako hrozbu vo vzťahu k svojej osobe, pričom nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že bolo úmyslom obžalovaného hroziť sa poškodenej ujmou jej druhovi, nemožno mať za preukázané, že by sa trestnej činnosti dopustil obžalovaný voči svojej sestre. Už len zo skutočnosti, že výpoveď poškodenej nie je konštantná od prípravného konania, je potrebné odstraňovať rozpory v jej výpovedi, opakovane vykonať jej výsluch, aby súd zistil, či, akú a o koho vlastne obavu pocitovala je dôkazom toho, že existujú dostatočné pochybnosti o naplnení skutkovej podstaty žalovaného prečinu obžalovaným aj voči jej osobe. Poškodený nadobudol obavy zo správania obžalovaného až keď sa ho tento pokúsil fyzicky napadnúť, ani poškodená dovedy nijako aktívne nereagovala (políciu volala až po skutku a až po poškodenom, pretože sa hliadka najskôr nedostavila), následne nebolo bez pochybností preukázané, že by sa ďalej obžalovaný priamo poškodenej hrozil či na ňu smeroval hrozby ujmou jej druhovi. Súd má tiež za to, že za situácie, keď je na mieste skutku prítomný adresát hrozieb - poškodený ako aj ďalšie prítomné osoby, nemožno len zo skutočnosti, že môžu túto hrozbu započuť a pocitovať ako hrozbu nie o seba, ale opäť o adresáta - poškodeného, vzťahnúť bez

preukázania priameho úmyslu obžalovaného smerujúceho k tejto vnímajúcej osobe znaky skutkovej podstaty aj na tieto osoby. Skutok spáchaný voči poškodenému - komu ujma hrozí, tak konzumoval ostatné jeho potenciálne následky voči iným osobám. Doviesť opak do absurdnosti, pri každom skutku nebezpečného vyhrážania by boli poškodenými aj akékoľvek prítomné tretie osoby, ktoré by vnímali hrozby, pretože vnímanie hrozby ublížením na zdraví či smrti akémukoľvek človeku, by malo vzbudzovať aj vo svedkovi prirodzenú, ľudskú a dôvodnú obavu, že páchateľ tieto hrozby naplní.

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 34 Tr. zák., pričom prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pohľadujúce a prirážajúce okolnosti, na osobu páchateľa, ako aj na možnosti jeho nápravy, nakoľko trest musí mať najmä prevýchovný účinok. Obžalovaný sa k spáchaniu prečinu, zo spáchania ktorého ho súd uznal vinným doznal, aj svoj skutok oľutoval. Zo skutočnosti, že sa obžalovaný nestotožňoval s právnou kvalifikáciou nemožno vyvodiť, že by popieral dôležité skutkové okolnosti. Obžalovaný už bol viackrát súdne trestaný na nepodmienečné tresty, bol odsúdený aj za výtržníctvo, aj pre prečin nebezpečného vyhrážania. Preto napriek rovnováhe pohľadujúcich a prirážajúcich okolností (§ 36 písm. I/, § 37 písm. m/ Tr. zák.) mu súd uložil trest v hornej polovici trestnej sadzby a trest nepodmienečný vo výmere 10 mesiacov, ktorý považuje za primeraný a spravodlivý, pričom obžalovaný by si mal uvedomiť, že na zabránenie v páchaní trestnej činnosti do budúcnosti bude pre neho lepšie sa jej zdržať, ako vykonávať opakované tresty odňatia slobody.

Pretože bol odsúdený vykonávať trest odňatia slobody pre úmyselný trestný čin pred spáchaním skutku naposledy do 15.06.2017, súd ho pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

O nárokoch na náhradu škody poškodených súd nerozhodoval, pretože si ich neuplatnili.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa vyhlásenia rozsudku, prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu Trenčín.